

Republika Hrvatska
Općinski sud u Virovitici
Stalna služba u Slatini
Slatina, Trg sv. Josipa 12

Poslovni broj: P-119/2024-50

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

Općinski sud u Virovitici, Stalna služba u Slatini, po sucu pojedincu Josipu Bočkai, u pravnoj stvari tužitelja Vedrana Dlake, Bjelovar, Marije Jurić Zagorke 32, OIB: 32691238453, zastupan po punomoćniku Jugoslavu Puranu, odvjetniku iz Bjelovara, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana J. Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupan po odvjetnicima iz OD Porobija & Porobija iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon zaključene glavne i javne rasprave, održane 1. rujna 2026. u prisutnosti zamjenice punomoćnika tužitelja Ane Benković, odvjetnice iz Slatine, te punomoćnice tuženika Hane Porobija, odvjetnice iz OD Porobija & Porobija iz Zagreba, 9. listopada 2026. objavio i

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnim odredbe Ugovora o kreditu sklopljenih između tužitelja VEDRANA DLAKE iz Bjelovara, Marije Jurić Zagorke 32, OIB: 32691238453, i tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana J. Jelačića 10, OIB: 92963223473, i to:

- sadržane u člancima 1., 2. i 7. Ugovora o namjenskom kreditu, kreditna partija 7103550615, sklopljenog 15.03.2007. na iznos od 107.740,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a važećem na dan isplate kredita, u dijelu u kojem su ugovorene jednostrano promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula,

- sadržane u člancima 1., 2. i 7. Ugovora o namjenskom kreditu, kreditna partija 7103678625, sklopljenog dana 29. 05. 2007. na iznos od 82.450,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a važećem na dan isplate kredita, u dijelu u kojem su ugovorene jednostrano promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula.

II. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da tužitelju VEDRANU DLAKI iz Bjelovara, Marije Jurić Zagorke 32, OIB: 32691238453, isplati iznos od 4.420,84 EUR, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB:92963223473, da tužitelju VEDRANU DLAKI iz Bjelovara, Marije Jurić Zagorke 32, OIB:32691238453, isplati iznos od 3.601,42 EUR, u roku od 15 dana.

IV. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev koji glasi:

"2. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da tužitelju VEDRANU DLAKI iz Bjelovara, Marije Jurić Zagorke 32, OIB: 32691238453, isplati u iznosu od 14.078,87 EUR, sa zateznom kamatom tekućom od 01.10.2015. do 31.12.2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 01.01.2023. do 29.12.2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope - kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, uvećane za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

3. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da tužitelju VEDRANU DLAKI iz Bjelovara, Marije Jurić Zagorke 32, OIB: 32691238453, isplati iznos od 11.343,28 EUR, sa zateznom kamatom tekućom od 01.10.2015. do 31.12.2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 01.01.2023. do 29.12.2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope - kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, uvećane za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana."

V. Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi tvrdi da je s tuženikom dana 15.03.2007. sklopio Ugovor o namjenskom kreditu, kreditna partija 7103550615, na iznos od 107.740,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a važeće na dan isplate kredita, a što je na dan isplate kredita 16.03.2007. iznosilo 492.181,31 kn. Kredit je odobren i iskorišten za izgradnju kuće. Otplata kredita ugovorena je u 360 mjesečnih anuiteta. Ugovorom o kreditu ugovorena je redovna kamata od 4,50 %. Anuiteti dospijevaju na naplatu prvog dana u mjesecu. Prvi anuitet dospio je na naplatu

01.05.2007.; azadni dospijeva na naplatu 01.04.2037. Ugovorom o kreditu predviđena je otplata u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a za CHF važeće na dan plaćanja. Isto tako, tužitelj i tuženik sklopili su i drugi ugovor dana 29.05.2007. -Ugovor o namjenskom kreditu, kreditna partija 7103678625 na iznos od 82.425,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a važeće na dan isplate kredita, a što je na dan isplate kredita 01.06.2007. iznosilo 365.275,45 kn. Kredit je odobren i iskorišten za dovršenje kuće. Otplata kredita ugovorena je u 300 mjesečnih anuiteta. Ugovorom o kreditu ugovorena je redovna kamata od 4,50 %. Anuiteti dospijevaju na naplatu prvi dan u mjesecu. Prvi anuitet dospio je na naplatu 01.07.2007., a zadnji dospijeva 01.06.2032. Ugovorom o kreditu predviđena je otplata u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a za CHF važeće na dan plaćanja. U navedene ugovore o kreditu tuženik je uvrstio odredbe o kamatnoj stopi koja je tijekom otplate kredita promjenjiva temeljem jednostrane odluke tuženika. Prilikom sklapanja navedenih ugovora o takvoj ugovornoj odredbi nije se pojedinačno pregovaralo niti je tužitelj imao mogućnost na takvu odredbu utjecati. Navedena odredba imala je za posljedicu, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, budući da cijena (kamate) kredita kao bitan sastojak ugovora za tužitelja nije precizno određena niti određiva, a zbog nedostatka egzaktnih parametara za njezino određivanje. Stoga je odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi sadržana u Ugovoru o kreditu nepoštena te time i ništetna sukladno čl. 81. i 87. Zakona o zaštiti potrošača (NN-96/03) važećeg u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu. Ništetnost takve odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi utvrđena je pravomoćnim presudama povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, slijedom čega o osnovanosti ove tužbe postoji pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P- 1401/2012 od 04.07.2013. koja je u dijelu koji se odnosi na ništetnost odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. PŽ- 7129/13-4 od 13. lipnja 2014. godine. Prema navedenoj presudi VTS-a potvrđena je presuda TS u Zagrebu broj P-1401/12 u dijelu točki 1, 2, 3, 4, 5, 6 i 7 izreke kojom je utvrđeno daje među ostalim i tuženik u razdoblju od 10.09.2003. do 31.12.2008. počinio povredu kolektivnih interesa i prava potrošača korisnika kredita, a koja povreda traje i dalje, tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo pa je stoga ništetna. Ista presuda potvrđena je i odlukom Vrhovnog suda RH, broj Revt-249/14-02 od 09.04.2015. Prije zaključenja i u vrijeme zaključenja navedenih ugovora tuženik je svjesno propustio tužitelja u cijelosti informirati o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke o sklapanju Ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF utemeljene na potpunoj obavijesti. Tuženik nije upoznao tužitelja o općem riziku vezanja glavnice kredita za valutu švicarski franak, o činjenici da je rizik promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za valutu euro, da je rast tečaja švicarskog franka gotovo potpuno izvjestan kao ni o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope. Niti o toj odredbi se prilikom sklapanja ugovora nije pojedinačno pregovaralo već je tuženik odredbu unaprijed formulirao te tužitelj nije utjecao niti je mogao utjecati na takvu odredbu. Takvim postupanjem tuženik je počinio povredu Zakona o zaštiti potrošača (96/03) važećeg u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja, rezultiralo znatnom neravnotežom u pravima i

obvezama na štetu tužitelja kao potrošača zbog čega je odredba o vezanju glavnice kredita za valutu švicarski franak iz Ugovora o kreditu nepoštena, a time i nišetna. Nišetnost navedenih odredbi u ugovorima o kreditu s valutnom klauzulom u CHF potvrđena je pravomoćnim presudama donesenim povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, pa tako o osnovanosti ovih navoda postoji pravomoćna presuda TS u Zagrebu, br. P-1401/2012 od 04.07.2013. koja je u dijelu koji se odnosi na nišetnost odredbi o valutnoj klauzuli u CHF potvrđena presudom VTS-a RH broj 6632/17-10 od 4.06.2018. Navedenom presudom VTS-a broj 6632/17-10 potvrđena je presuda TS u Zagrebu broj 1401/12 od 04.07.2013. u dijelu točki 1, 2, 3, 4, 5, 6 i 7 izreke kojim je utvrđeno da je među ostalim i tuženik u razdoblju od 01.04.2005. do 31.12.2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita uvrštenjem u ugovore o kreditima nepoštenih i nišetnih odredbi kojima je ugovoreno da je glavnica kredita vezana za valutu CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora, među ostalim i tuženik, potrošače nije u cijelosti informirao: o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti te da je navedeno za posljedicu imalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Iznosi anuiteta u kunsjoj protuvrijednosti koje je tužitelj tijekom otplate kredita plaćao tuženiku uslijed primjene nepoštenih i nišetnih odredbi o valutnoj klauzuli definitivno i potvrđuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužitelja budući daje kompletan rizik takvih odredbi prenesen na teret tužitelja koji se manifestirao upravo kroz izuzetno visok porast anuiteta. Dodatkom Ugovoru o kreditu iz točke 1. tužbe od dana 07.01.2016. kao i ugovoru iz točke 2. ove tužbe, također od dana 07.01.2016., predmetni krediti s valutnom klauzulom u CHF konvertirani su u kredite s valutnom klauzulom u EUR. Unatoč tome tužitelju niti provedbom konverzije kredita nije nadoknađen iznos koji je uslijed nepoštenih i nišetnih odredbi ugovora o kreditu preplatio tuženiku te stoga ima pravni interes za podnošenjem ove tužbe. Sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu tužiteljeva jedina namjera bila je prekinuti daljnji rizik rasta već prevelikih anuiteta prema osnovnom ugovoru. Dodatke ugovorima, kao i osnovne ugovore, tuženik je jednostrano pripremio te kao tipski i adhezijski ugovor bez prethodnog pregovaranja o njegovom sadržaju i mogućim posljedicama ugovaranja odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi tužitelju ponudio sklapanje takvog dodatka. Dodatke ugovoru uz oba kredita tužitelj je bio primoran prihvatiti isključivo kako bi otklonio rizik daljnjeg rasta mjesečnih anuiteta. Kako i prije, tako i nakon konverzije kredita tužitelj je redovito ispunjavao svoje obaveze iz ugovora prema zahtjevima tuženika. Tužitelj je redovnim uplatama po Ugovoru o kreditu iz točke 1. tužbe do dana 15.02.2019. uplatio ukupan iznos od 374.231,02 kn. S obzirom da nepoštene i nišetne odredbe Ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF nisu valjani elementi izračuna tužiteljeve obveze, tužitelj smatra da je njegovu obvezu prema ugovoru potrebno obračunati primjenom tečaja za CHF na dan isplate kredita uz primjenu prve ugovorene kamatne stope. Takvim pristupom te primjenom ugovorene kamatne stope od 4,50 % na kunski iznos plasiranog kredita u visini od 492.181,31 kn, ukupno zaduženje po anuitetima do 15.02.2019. iznosi 313.834,49 kn. Dakle, uslijed primjene nepoštenih i nišetnih odredbi ugovora o kreditu tužitelj je tuženiku preplatio iznos od 60.396,53 kn, a koji po kreditu, kreditnoj partiji 7103550615, ovom tužbom potražuje. Isto tako, uplatama po Ugovoru o kreditu iz točke 2. tužbe do dana 01.01.2016. tužitelj je uplatio ukupan iznos od 232.398,06 kn. Iz istih razloga koji su navedeni u prethodnom stavku te primjenom opisane metodologije izračuna obveze po kreditu, tužiteljeva zaduženje po anuitetima za utuženo razdoblje u odnosu na drugi kredit, primjenom ugovorene kamatne stope od 4,50 % na kunski iznos plasiranog kredita u

visini od 365.275,45 kn iznosi 170.336,12 kn. Dakle, uslijed primjene nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu tužitelj je tuženiku plaćanjem po mjesečnim anuitetima preplatio iznos od 62.061,94 kn. Nadalje, na dan 07.01.2016., kako proizlazi iz nalaza vještaka, glavnica kredita u EUR u kunsjoj protuvrijednosti iznosila je 365.352,38 kn, dok je glavnica kredita u CHF u kunsjoj protuvrijednosti na isti dan primjenom tečaja na dan isplate kredita iznosila 340.179,87 kn. Iz navedenog proizlazi da je konverzijom utvrđena veća glavnica u iznosu 25.172,51 kn, koja je na štetu tužitelja pripisana njegovim obvezama po kreditu. Isto tako, konverzijom je utvrđen i manjak uplata po kreditu u iznosu 1.062,92 kn, za koji iznos je tužitelj neosnovano terećen. Stoga tužitelj smatra da iznos preplate po anuitetima od 62.061,94 kn, uvećan za iznos razlike glavnice 25.172,51 kn te uvećan za iznos od 1.062,92 kn predstavlja iznos njegove stvarne preplate po navedenom kreditu, a to je iznos 88.297,37 kn i ovom tužbom potražuje po ugovoru o kreditu br. 7103678625. U prilog valjanosti navedenih obračuna preplaćenog iznosa tužitelj dostavlja prikaz obračuna temeljem kojeg je utvrđena razlika između obveze po kreditima i stvarno plaćenog iznosa prema metodologiji koju je tužitelj objasnio. Ukoliko pak tuženik osporava osim osnove i visinu potraživanja obračunatog u priloženim izračunima i zatraži drugi način izračuna razlike plaćenog iznosa prema podacima i ispravama koje će dostaviti, a koji upravo zbog neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih stranaka nisu tužitelju poznati, tužitelj pridržava pravo da tužbeni zahtjev konačno postavi nakon provedbe knjigovodstveno-financijskog vještačenja u postupku, te stoga smatra da se u takvoj situaciji opravdano ovu tužbu ima smatrati tužbom podnesenom sukladno čl. 186.b ZPP-a. Slijedom navedenog, tužitelj je predložio da sud donese presudu kojom će naložiti tuženiku da mu isplati iznos koji bude utvrđen po provedenom vještačenju, kao i troškove postupka.

1.1. Nakon što je u postupku provedeno knjigovodstveno-financijskog vještačenja tužitelj je podneskom od 6. kolovoza 2026. (list 602-604) specificirao tužbeni zahtjev, tako da sada na ime preplate kredita s osnova ništetnih ugovornih odredbi Ugovora o namjenskom kreditu od 15. ožujka 2007., broj 7103550615, tužitelj u točki 2. potražuje isplatu glavnice u iznosu od ukupno 14.078,87 EUR (4.093,34 EUR kamatne razlike + 5.280,16 EUR tečajne razlike + 4.705,37 EUR razlike glavnice iz konverzije), sa zateznom kamatom od 1. listopada 2015. do isplate, te isplatu nominalnog iznosa zatezne kamate na kamatne i tečajne razlike do dana konverzije u iznosu od 4.420,84 EUR, a u točki 3. s osnova ništetnih ugovornih odredbi Ugovora o namjenskom kreditu od 29. svibnja 2007. broj 7103678625, tužitelj potražuje isplatu u iznosu od ukupno 11.343,28 EUR (3.046,97 EUR kamatne razlike + 4.465,29 EUR tečajne razlike + 3.831,02 EUR razlika glavnice iz konverzije), sve sa zateznom kamatom tekućom od 1. listopada 2015. pa do isplate, te isplatu nominalnog iznosa zatezne kamate na kamatne i tečajne razlike do dana konverzije u iznosu od 3.601,42 EUR.

2. U odgovoru na tužbu tuženik osporava tužbeni zahtjev u cijelosti, kako u pogledu pravne osnove tužbe, tako i visine tužbenog zahtjeva. Tuženik u bitnom cijelosti osporava istaknute zahtjeve kao neosnovane u pogledu pravne osnove, visine (izračuna), kao i činjenice i razloge kojima je tužitelj obrazložio svoju tužbu. Tuženik osporava osnovu i tijek zateznih kamata. Tuženik ističe prigovor zastare u odnosu na sve iznose dospjele prije 14. lipnja 2014. Ukoliko se može smatrati da je tužba u kolektivnom sporu pred Trgovačkim sudom u Zagrebu br. P-1401/12 (Pž-7129/13) prekinula tijekom zastarnog roka za tražbine koje proizlaze iz promjene kamatnih stopa na ime stjecanja bez osnove, što tuženik osporava, tužiteljev zahtjev u svakom je

slučaju zastario u cijelosti, jer presuda donijeta u navedenom kolektivnom sporu postala je pravomoćna 13. lipnja 2014., a tužba je podnesena nakon 13. lipnja 2019., te su stoga zbog isteka petogodišnjeg zastarnog roka od pravomoćnosti navedene presude (13. lipnja 2014.) tužbeni zahtjevi zastarjeli. Predmetni krediti su konventirani sukladno odredbama Zakona o izmjenam i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN-102/15, dalje ZIDZPK/15), s obzirom da su stranke 7. siječnja 2016. sklopile dva Dodatka za dva ugovora o kreditu (Ugovor od 15. ožujka 2007. i Ugovor od 29. svibnja 2007.), kojima je izvršena konverzija predmetnih kredita s CHF s valutnom klauzulom u kredite s EUR valutnom klauzulom. Sve tužitelje uplate (i s onove svakog povišenja kamatne stope, kao i s onove svakog povišenja tečaja CHF tijekom otplate kredita) uzete su u obzir prilikom izrade konverzije i iskorištene za otplatu usporednog EUR kredita, u skladu s odredbama ZIDZPK/15. Tužitelj je svojom slobodnom voljom prihvatio konverziju, čime je između stranaka nastao pravni odnos koji je zakonodavac imao u vidu kada je tužitelju ponudio mogućnost konverzije koju mu banka nije mogla uskratiti. Sklopljenim pravnim poslom povodom tužiteljeva prihvata konverzije stranke su riješile sve svoje pravne odnose, prije i poslije konverzije, na način propisan zakonom. Sklopljeni pravni posao, po sili zakonskog uređenja, uključuje promjenu valute kredita iz CHF u EUR, promjenu kamatne stope od datuma sklapanja osnovnih Ugovora do sklapanja Dodataka ugovorima, te i ubuduće na način da se umjesto svih onih promjenjivih kamatnih stopa u otplati kredita u CHF primjenjuju sve one promjenjive kamatne stope koje je banka te neoplaćene glavnice u EUR vLkao vjerovnik primjenjivala kod kredita u EUR, zatim utvrđenje preostalog iznosa neoplaćene glavnice kredita u EUR te sporazum o raspolaganju preplatom, odnosno podmirenja manje plaćenih iznosa. Tužiteljeve tvrdnje u pogledu naknadnog osporavanja preplate po osnovi promjene tečaja valute CHF također nisu osnovane, jer je preplata i pomtoj osnovi uzeta u obzir na način kako je to propisano ZIDZPK/15, kojim je propisano osnovno načelo konverzije podrazumjevajući konverziju kredita s CHF valutnom klauzulom u kredit s EUR valutnom klauzulom, na način da se položaj potrošača po kreditima u s CHF valutnom klauzulom izjednači s položajem u kojem bi bio fa je korsitio kredit s valutnom klauzulom u EUR. U odnosu na tvrdnje tužitelja vezane uz navodno nezakonito utvrđen iznos glavnice kredita nakon konverzije. Tuženik ukazuje na čl. 19. c. toč. 8. ZIDZPK/15, koji izričito navodi da se učinak konverzije utvrđuje kao razliku neoplaćene glavnice u CHF valuti kako je ista bila evidentirana u poslovnim knjigama vjerovnika na dan 30. rujna 2015. (dan konverzije) i neotplaćen eglavnice u EUR valuti utvrđene na dan 30. rujna 2015. Na temelju svega navedenog tuženik je predložio da sud, nakon prvedenog postupka, tužbene zahtjev u cijelosti odbije i naloži tužitelju da tuženiku podmiri troškove postupka.

3. U postupku sud je izveo dokaze čitanjem preslike Ugovora o namjenskom kreditu od 29. svibnja 2007., br. kreditne partije br. 7103678625, preslike Dodatka Ugovora o kreditu od 7. siječnja 2016. (list 13-18), preslike Ugovora o namjenskom kreditu od 15. ožujka 2007., br. partije kredita 7103550615, preslike Dodatka Ugovora o kreditu od 7. siječnja 2016. (list 44-49), knjigovodstveno-financijskim vještačenjem po vještakinji Sanji Radoš, stalnoj sudskoj vještakinji za knjigovodstvo i financije, čitanjem pisanog očitovanja vještakinje od 20. travnja 2026. (576), saslušanjem vještakinje te uz suglasnost stranaka čitanjem iskaza tužitelja sa zapisnika od 20. siječnja 2025.

4. Nije sporno da je između tužitelja, kao korisnika kredita, i tuženika, kao kreditora, zaključen Ugovor o namjenskom kreditu br. 3209413559-7103678924 od 29. svibnja 2007. (dalje Ugovor o kreditu od 29. svibnja 2007., list 7-12), na iznos od 82.425,00 CHF kunske protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke (dalje HNB) na dan korištenja kredita (čl. 1. Ugovora), s ugovorenim rokom vraćanja kredita od 30 godina (360 mjeseci), s tim da je ugovoreno da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima uvećano za obračunatu i pripisanu kamatu koja se obračunava u CHF, a podmiruje u kunama obračunatim po srednjem tečaju HNB na dan plaćanja, s dospijecom anuiteta svakog prvog u mjesecu, s ugovorenom početnom kamatnom stopom od 4,50 % godišnje, koja je tijekom postojanja obveze promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama banke (čl. 2. st. 1. i čl. 7. st. 2. Ugovora).

5. Nije sporno da je između tužitelja, kao korisnika kredita, i tuženika, kao kreditora, zaključen Ugovor o namjenskom, br. partije kredita 7103550615, od 15. ožujka 2007. (dalje Ugovor o kreditu od 15. ožujka 2007., list 38-43), na iznos od 107.740,00 CHF kunske protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke (dalje HNB) na dan korištenja kredita (čl. 1. Ugovora), s ugovorenim rokom vraćanja kredita od 30 godina (360 mjeseci), s tim da je ugovoreno da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima uvećano za obračunatu i pripisanu kamatu koja se obračunava u CHF, a podmiruje u kunama obračunatim po srednjem tečaju HNB na dan plaćanja, s dospijecom anuiteta svakog prvog u mjesecu, s ugovorenom početnom kamatnom stopom od 4,50 % godišnje, koja je tijekom postojanja obveze promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama banke (čl. 2. st. 1. i čl. 7. st. 2. Ugovora).

6. Nije sporno da je između tužitelja, kao korisnika kredita, i tuženika, kao kreditora, zaključen Dodatak Ugovora o kreditu od 7. siječnja 2016. (list 13-18), kojim je u čl. 2., sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju sa svim njegovim izmjenama i dopunama, a na temelju pisanog prihvata izračuna konverzije od strane tužitelja kao korisnika kredita, regulirana i izvršena konverzija kredita po Ugovoru o kreditu od 29. svibnja 2007., denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. U čl. 4. Dodataka Ugovoru ugovorne strane su suglasno utvrdile da neotplaćena glavnica kredita u CHF preračunatih u EUR po srednjem tečaju HNB na dan 30. rujna 2015. iznosi 76.980,78 CHF, što u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB na dan 30. rujna 2015. iznosi 537.385,27 HRK. U čl. 5. Dodataka Ugovoru prema izračunu konverzije zbroj uplaćenih iznosa po kreditu u CHF, preračunatih u EUR po srednjem tečaju HNB na dan uplate, manji je od zbroja anuiteta po kreditu u EUR u skladu sa otplatnim planom za kredit u EUR, računajući na dan 30. rujna 2015., te njihova razlika iznosi 1.062,92 HRK.

7. Nije sporno da je između tužitelja i tuženika zaključen Dodatak Ugovora o kreditu od 7. siječnja 2016. (list 44-49), kojim je u čl. 2., sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju sa svim njegovim izmjenama i dopunama, a na temelju pisanog prihvata izračuna konverzije od strane tužitelja kao korisnika kredita, regulirana i izvršena konverzija kredita po Ugovoru o kreditu od 15. ožujka 2007., denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. U čl. 4. Dodataka Ugovoru ugovorne strane su suglasno utvrdile da neotplaćena glavnica kredita u CHF preračunatih u EUR po srednjem tečaju

HNB na dan 30. rujna 2015. iznosi 100.102,88 CHF, što u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB na dan 30. rujna 2015. iznosi 606.795,38 HRK. U čl. 5. Dodataka Ugovoru prema izračunu konverzije zbroj uplaćenih iznosa po kreditu u CHF, preračunatih u EUR po srednjem tečaju HNB na dan uplate, manji je od zbroja anuiteta po kreditu u EUR u skladu sa otplatnim planom za kredit u EUR, računajući na dan 30. rujna 2015., te njihova razlika iznosi 4.045,99 HRK.

8. Sporno je da li su ništetne odredbe predmetnih Ugovora o kreditu, u dijelu gdje je ugovorena valutna klauzula u CHF te promjenjiva kamatna stopa koja se mijenjala jednostranim odlukama Banke, da li je tuženik u obvezi tužitelju isplatiti utužene novčane iznose, specificirane u podnesku tužitelja od 6. kolovoza 2026., te ako je po kojem pravnom osnovu je dužan to učiniti, da li je zaključenjem navedenih Dodataka Ugovora o kreditu od 7. siječnja 2016. (list 13-18 i 44-48), konverzija kredita provedena sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN-102/15, dalje ZIDZPK/15), odnosno da li je provedenom konverzijom u konkretnom slučaju ostvareno načelo iz odredbe čl. 19.b navedenog Zakona, prema kojem konverzija kredita podrazumijeva zamjenu ugovora o kreditu radi promjene valute te se provodi na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiranim u EUR, te da li je nastupila zastara utuženog potraživanja.

9. Tuženikovog prigovor zastare utuženog potraživanja nije osnovan. Naime, odredbom čl. 241. Zakona o obveznim odnosima (NN-35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23 i 69/26, dalje ZOO) određeno je da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja potraživanja, dok je odredbom čl. 245. st. 1. ZOO propisano da nakon prekida zastarijevanje počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru. Pokretanjem navedenog parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača došlo je do prekida zastare, a zastarijevanje individualnih restitucijskih zahtjeva počelo je teći iznova, i to od trenutka pravomoćnosti navedene presude Trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., kojom je utvrđeno da je prednik tužene povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe s valutnom klauzulom u CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi koja se mijenjala jednostranim odlukama banaka. Naime, presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl. broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., u dijelu gdje je utvrđeno da su ništetne i nepoštene ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi koja se mijenjala jednostranim odlukama banaka, postala je pravomoćna 13. lipnja 2014., odnosno danom donošenja presude Visokog trgovačkog suda RH posl. broj PŽ-7129/13, kojom je u tom dijelu potvrđena navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, dok je ista presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, u dijelu gdje je utvrđeno da su ništetne i nepoštene ugovorne odredbe s valutnom klauzulom u CHF, postala pravomoćna 14. lipnja 2018., odnosno danom donošenja presude Visokog trgovačkog suda RH posl. broj PŽ-6632/2017-10, kojom je u tom dijelu potvrđena navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu. S obzirom da od pravomoćnosti citirane presude Trgovačkog suda u Zagrebu (13. lipnja 2014. i 14. lipnja 2018.), pa do dana podnošenja predmetne tužbe 13. lipnja 2019. nije protekao opći zastarni rok od pet godina, utvrđeno je da u konkretnom slučaju nije nastupila zastara utuženog potraživanja.

9.1. Identičan pravni stav zauzeo je Vrhovni sud RH u presudi broj Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018., u kojoj je istaknuto da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare, a da zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći od trenutka pravomoćnosti odluke donesene u povodu tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača.

10. Deklaratorni tužbeni zahtjev na utvrđenje (toč. 1. petita tužbe) ništetnosti spornih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi koja se jednostrano mijenjala odlukama Banke, sud smatra osnovanim.

10.1. Naime, tužitelj je iskazao da mu je 2007. godine bio potreban kredit za gradnju kuće te se obratio bjelovarskoj poslovnici tuženika, čiji je komitent bio od ranije. Razgovarao je sa službenikom banke, rekao koji mu je iznos potreban i u koju svrhu. Službenik banke ga nije upozorio da Hrvatska narodna banka štiti tečaj EUR, a ne i tečaj CHF, niti na moguću fluktuaciju tečaja. Također, nisu mu predloženi konkretni parametri temeljem kojih može rasti kamatna stopa. Diplomirani je ekonomist i znao je stvarni sadržaj pojma valutne klauzule prema kojoj je glavnica vezana uz valutu CHF, te je znao značenje promjenjive kamatne stope temeljem jednostrane odluke banke. Kredit mu je bio potreban te je s tuženikom zaključio ugovor. Nije se interesirao, a niti mu je službenik banke rekao je li banka imala kunske ili kredite u EUR. Odobrena kreditna sredstva tuženik je prebacio na njegov tekući račun u kunskoj protuvrijednosti, što je u vrijeme plasmana kredita bilo približno iznosilo 110.000,00 EUR. Sva kreditna sredstva utrošio je za gradnju kuće. Početne mjesečne otplatne rate su iznosile oko 4.300,00 kn, a vremenom su narasle čak do 7.500,00 kn. Službenik banke mu je, a na temelju njegove plaće, kazao da jedino mogu dobiti kredit u CHF. Zagrebačka banka je bila njegov izbor, jer je u istoj imao tekući račun i njezin je komitent. Kod drugih banaka se nisam interesirao za kredit, slijedom čega nije ni pravio usporedbu kredita u CHF i kredita u EUR. Ugovor o kreditu je prije potpisivanja letimično pročitao. Službenik banke mu nije izričito rekao da ne može pregovarati o uvjetima predmetnog kredita, ali je bio decidan da može dobiti samo kredit u CHF. U vrijeme sklapanja ugovora nije bio svjestan da tečaj CHF može rasti, što bi se izravno odrazilo na visinu njegove obveze prema kreditoru. Unatoč svojoj struci nije mogao predvidjeti daljnji tijek kretanja vezan za tečaj CHF i promjenu kamatne stope. U vrijeme zaključenja ovog ugovora, bio je zaposlenik FINA-e, nije imao obrt, ali je imao registriranu privatnu tvrtku naziv Dservis, koja se bavila pružanjem računovodstvenih usluga, aktivna je i danas, no ne može sa sigurnošću potvrditi je li ta tvrtka bila registrirana u vrijeme sklapanja ugovora o stambenom kreditu za gradnju kuće. Sjedište te tvrtke je na adresi njegovog prebivališta, a poslovni prostor se nalazi u Bjelovaru, Ivana Gundulića br. 12. U kući u čiju su gradnju uložena odobrena mi kreditna sredstva, nikada nije vršen ni dio poslovne djelatnosti navedene tvrtke. Banka ga je obavijestila da dođe radi sklapanja ugovora o konverziji - Dodatka ugovoru, te je otišao i potpisao taj aneks. Jedino mu bilo važno da mu rata bude manja nego prethodno zbog znatnog porasta otplatne rate, no nije se interesirao kako je banka napravila izračun konverzije niti koje su bile polazne postavke za taj izračun. Nakon konverzije, otplatna rata mu je bila približno 4.600,00 – 4.700,00 kn. Prije potpisivanja Dodatka ugovoru, nitko u ime banke mu nije objašnjavao zašto mu se nudi konverzija. Ni u konverziji nije imao mogućnost pregovora o Dodatku ugovoru. Također, nije bilo riječi o tome da je oštećen potpisivanju Dodatka ugovora, niti se odrekao svojih potraživanja koji proizlaze iz temeljnog ugovora i iz Dodatka ugovoru. Nije predložio bankaru da pregovaramo oko dodatka ugovoru. Protekom par mjeseci od zaključenja ugovora koji je bio vezan za

gradnju kuće, s tuženikom je zaključio drugi ugovor koji se odnosio na dovršetak kuće. Pri prvom razgovoru u banci bankar mu je savjetovao da ide s dva ugovora o kreditu, da najprije sagradi kuću, a potom traži drugi kredit za dovršetak. Kada je rekao da je dobio kredit u kunsjoj protuvrijednosti, čiju visinu je preračunao na ukupno oko 110.000,00 EUR, navodi da se taj iznos odnosi na oba kredita podignuta kod tuženika, dakle, ukupno 110.000,00 EUR i po kreditu o gradnji i po kreditu za dovršetak kuće. Isti bankar, zaposlenik tuženika, s njim je obavio razgovor i kad sje došao za kredit za dovršetak kuće. Tada nije bilo nikakvih bitnih promjena u odnosu na uvjete i način na koji je došlo do sklapanja ugovora u odnosu na prvi ugovor za gradnju kuće, što uključuje da nije mogao utjecati na sastav ugovornih odredbi. Nije imao tada o čemu pregovarati, pa nije ni pokušao pregovarati. Konverzija je izvršena vezano za oba ugovora, kako onaj za gradnju, tako i onaj za dovršetak kuće. Kredit još uvijek nije otplatio. Prilikom izračuna konverzije, po jednom od ovih kredita je bila manja preplata, po drugom manje dugovanje, i koliko se sjeća bila je zanemariva i preplata i dugovanje.

10.2. Iz ovako danog iskaza tužitelja utvrđeno je da o spornim ugovornim odredbama prije zaključenja navedenih Ugovora o kreditu tužitelj, kao korisnik kredita - potrošač, i tuženik, kao kreditor, nisu pojedinačno pregovarali niti su ugovorima utvrđeni egzaktni parametri koji će utjecati na odluke tuženika o jednostranoj promjeni stope ugovorene redovne kamate, te je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica za CHF a da prije zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu tuženik nije u cijelosti informirao tužitelja o svim potrebnim pokazateljima i parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Naime, tuženik nije tužitelju predočio metodologiju izmjene kamatne stope, niti je tužitelj uopće bio obaviješten i upoznat o načinu promjene kamatne stope, a niti su tužitelju dostavljene odluke tuženika o izmjenama kamatne stope, a na koje izmjene tužitelj ni na koji način nije mogao utjecati, budući da ga tuženik prije zaključenja ugovora nije upoznao sa parametrima izračuna koji će utjecati na odluku o promjeni kamatne stope, niti su o tome tuženik, kao trgovac, i tužitelj, kao korisnik kreditnih usluga - potrošač, pojedinačno pregovarali. Tužitelj je u vrijeme zaključenja predmetnih Ugovora o kreditu imao samo saznanja o visini početne stope ugovorene redovne kamate, no nije mogao znati iz kojih konkretnih razloga i pod kojim uvjetima će se tijekom predstojećeg razdoblja otplate kredita mijenjati kamatna stopa, nit je o tim uvjetima bio u mogućnosti pregovarati s tuženikom. Nadalje, tuženik prije zaključenja predmetnog ugovora tužitelja nije informirao o svim potencijalnim rizicima ugovaranja valutne klauzule vezane u tečaj CHF, slijedom čega tužitelj nije niti raspolagao potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti. Sve navedeno je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Na opisani način tuženik je postupio suprotno odredbama čl. 81., 82. i 90. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN-96/03, dalje ZZP/03), što sporne ugovorne odredbe, u dijelu gdje je ugovorena valutna klauzulom u CHF i promjenjiva kamatnoj stopi koja se mijenjala jednostranim odlukama Banke, čine nepoštenim i stoga ništetnim.

10.3. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, posl. broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., u predmetu zaštite kolektivnih interesa potrošača, pokrenut tužbom u tom predmetu tužitelja Potrošač - Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača, protiv više banaka, između ostalih i protiv ovdje tuženika, u toč. 1. izreke, utvrđeno je da je tuženik u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i

prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom Banke, a da prije i u vrijeme zaključenja ugovora pravnim prednik tuženika kao trgovac te korisnici kreditnih usluga nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna parametara koji utječu na odluku tužene o promjeni stope ugovorene kamate, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, te zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica za švicarski franak, a da prije i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije kao trgovac potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, čime je pravni prednik tuženika postupio suprotno odredbama čl. 81., 82. i 90. ZZP/03.

10.4. S obzirom da su predmetni Ugovori o kreditu zaključeni 15. ožujka 2007., odnosno 29. svibnja 2007., odnosno tijekom razdoblja od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008., za koje je citiranom pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, posl. broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe s valutnom klauzulom u CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi koja se mijenjala jednostranim odlukama Banke, te cijeneći utvrđenje da tuženik i tužitelj nisu pregovarali o značenju te posljedicama ugovaranja valutne klauzule u CHF, niti je tužitelj prije zaključenja ugovora od strane tuženika bio obavješten i upoznat o svim parametrima koji utječu na odluku Banke o promjeni stope ugovorene kamate, a niti ga je upozorio o značenju i posljedicama ugovaranja valutne klauzule u CHF, pri tome cijeneći da u predmetnim Ugovorima o kreditu nisu sadržani jasni i točno određeni parametri koji će utjecati na odluku Banke o promjeni ugovorene kamatne stope, utvrđeno je da su sporne odredbe čl. 1., čl. 2. i čl. 7. predmetnih Ugovora o kreditu, u dijelu gdje je ugovorena valutna klauzula u CHF i jednostrana promjena kamatne stope, ništetne jer se radi o ugovornim odredbama o kojima prije i u vrijeme zaključenja ugovora djelatnici tuženika i tužitelj nisu pojedinačno pregovarali, na način da je tužitelj u cijelosti bio informiran i upoznat sa svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja. Na taj način tuženik je postupio suprotno odredbama čl. 81., 82. i 90. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN-96/03), što navedene ugovorne odredbe čini nepoštenim, a time i ništetnim.

10.5. Navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu za ovaj sud je obvezujuća, jer je donesena u kolektivnom sporu. Naime, odredbom čl. 502. c Zakona o parničnom postupku (NN-53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 129/19 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje ZPP) propisano je da je presuda donesena u kolektivnom sporu obvezujuća za sudove u pojedinačnim postupcima te je sud vezan za utvrđenja iz navedenog kolektivnog spora i dužan ih je primijeniti. Nadalje, odredbom čl. 502. a st. 1. ZPP određeno je da udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana, mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom

izrijekom predviđeno i uz uvjete predviđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određene djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava. Odredbom čl. 502. c ZPP određeno je da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ovoga Zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom će slučaju sud će biti vezan za utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Istovjetno je određeno i odredbom čl. 118. ZZP/14, kojom je propisano da odluka suda donesena u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. istog Zakona u smislu povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

10.6. Istovjetno pravno stajalište zauzeo je Vrhovnog suda RH u presudi posl. br. Rev-3142/2018-2 od 19. ožujka 2019., prema kojem u pojedinačnim postupcima radi utvrđenja ništetnosti odredbi ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF i promjenjivom kamatnom stopom koju su jednostrano mijenjali kreditori, nije potrebno ponovno utvrđivati da li su sporne odredbe ugovora o kreditu ništetne, s obzirom da temeljem citirane odredbe čl. 502. c ZPP postoji vezanost za postojanje povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN-79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 89/09 i 133/09, dalje ZZP), a slijedom toga i obveza primjene utvrđene ništetnosti u kolektivnom sporu. Naime, ne može postojati utvrđena ništetnost i nepoštenost pojedinih odredbi potrošačkog ugovora u kolektivnom sporu, a da istodobno ne postoji ništetnost i nepoštenost takvih odredbi u pojedinačnom sporu u odnosu na istovrsni ugovor. Identično pravno shvaćanje zauzeo je Vrhovni sud RH i u svojoj odluci, posl. br. Rev-3142/2018-2 od 19. ožujka 2019., prema kojem u pojedinačnim postupcima radi utvrđenja ništetnosti odredbi ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF i promjenjivom kamatnom stopom koju su jednostrano mijenjali kreditori nije potrebno ponovno utvrđivati da li su sporne odredbe ugovora o kreditu ništetne, s obzirom da temeljem citirane odredbe čl. 502. c ZPP postoji vezanost za postojanje povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. ZZP, a slijedom toga i obveza primjene utvrđene ništetnosti u kolektivnom sporu.

11. S obzirom na sve navedeno, sud je deklaratorni tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti spornih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi, koja se jednostrano mijenjala odlukama Banke (toč. 1. petita tužbe), usvojio te presudio kao u st. I. izreke.

12. Na okolnost osnovanosti visine kondmenatornog tužbenog zahtjeva (toč. 2. i 3. petita tužbe) izveden je dokaz knjigovodstveno-financijskim vještačenjem.

13. Iz vještačkog nalaza i mišljenja od 1. srpnja 2025. utvrđeno je da je tužitelj prema ugovorenom otplatnom planu po Ugovoru o namjenskom kreditu od 29. svibnja 2007., broj 3209413004, kreditna partija 7103678625, na glavnici od 82.425,00 CHF, obračunato po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Hrvatske narodne banke važeće na dan isplate kredita, trebao platiti 66.342,65 CHF kamata, odnosno iznos od 148.767,65 CHF, što preračunato u kune znači da je tužitelj na glavnici od 365.275,45 kn trebao platiti 294.004,75 kn. Tijekom otplate kredita došlo je do promjene visine

anuiteta zbog promjene visine kamatne stope (tijekom otplate kredita tuženik je više puta mijenjao kamatnu stopu), kao i zbog promjene tečaja CHF u odnosu na kunu. Tužitelj je do 30. rujna 2015. platio 189.024,65 kn, od kojih je 525,26 kn raspoređeno za podmirivanje opomena i zateznih kamata, a 188.513,44 kn na podmirivanje anuiteta. Prema izvršenom izračunu tijekom otplate kredita tužitelj je zbog razlike u kamatama koje je trebao platiti prema ugovorenoj kamatnoj stopi i stopi koja se tijekom otplate kredita nekoliko puta mijenjala platio ukupno 22.957,37 kn (3.046,97 EUR)⁽¹⁾ više, a zbog promjene tečaja CHF u odnosu na kunu tužitelj je platio ukupno 33.643,79 kn (4.465,26 EUR)⁽¹⁾ više. Razlika glavnice koja je utvrđena konverzijom i inicijalnog otplatnog plana na dan konverzije 30. rujna 2015. iznosi 28.864,79 kn (3.831,02 EUR)⁽¹⁾, dok zatezne kamate do dana konverzije 30. rujna 2015. na kamatne i tečajne razlike iznosi 27.134,90 kn (3.601,42 EUR)⁽¹⁾. Prilikom konverzije kredita denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR tuženik je tužitelja izjednačio s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR iste vrste i trajanja, što je u skladu sa zakonskim odredbama.

13.1. Iz vještačkog nalaza i mišljenja od 7. studenoga 2025. utvrđeno je da je prema ugovorenom otplatnom planu po Ugovoru o namjenskom kreditu broj 3208618736, kreditna partija 7103550615, na glavnici od 107.740,00 CHF, obračunato po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Hrvatske narodne banke važeće na dan isplate kredita, tužitelj je prema ugovorenom otplatnom planu na glavnici od 107.740,00 CHF trebao platiti 86.905,69 CHF kamata, što ukupno iznosi 194.645,69 CHF. Preračunato u kune, tužitelj je na glavnici od 492.181,32 kn trebao platiti 397.005,35 kn kamata što ukupno iznosi 889.186,67 kn. Tijekom otplate kredita došlo je do promjene visine anuiteta zbog promjene visine kamatne stope, kao i zbog promjene tečaja CHF u odnosu na kunu. Prema izvršenom izračunu tijekom otplate kredita tužitelj je zbog razlike u kamatama koje je trebao platiti prema ugovorenoj kamatnoj stopi i stopi koja se tijekom otplate kredita nekoliko puta mijenjala platio ukupno 30.841,23 kn (4.093,32 EUR)⁽¹⁾ više, dok je zbog promjene tečaja CHF u odnosu na kunu platio ukupno 39.783,39 HRK (5.280,16 EUR)⁽¹⁾ više. Razlika glavnice koja je utvrđena konverzijom i inicijalnog otplatnog plana na dan konverzije 30.09.2015. iznosi 35.452,57 kn (4.705,37 EUR)⁽¹⁾, dok zatezne kamate do dana konverzije 30.09.2015. na kamatne i tečajne razlike iznose 33.308,83 kn (4.420,84 EUR)⁽¹⁾. Prilikom konverzije kredita denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR tuženik je tužitelja izjednačio s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR iste vrste i trajanja, što je u skladu sa zakonskim odredbama.

13.2. U pisanom očitovanju od 20. travnja 2026. vještakinja je, očitujući se na prigovore tuženika, navela da je razliku između glavnice u EUR utvrđene konverzijom i glavnice prema inicijalnim uvjetima, a koju sam, obzirom na moratorij, izračunala kako je to prikazano u nalazu i mišljenju, dok pravno tumačenje razlike glavnice prepušta sudu. Prigovor tuženika daje u izračun uključila i iznos interkalarne kamate, a ne samo iznose mjesečnih anuiteta, nije potpuno jasan. Interkalarne kamate sastavne su dio ugovorenog plana otplate, uključene su u izračun konverzije i čine sastavni dio ugovornog odnosa tužitelja i tuženika, u konkretnom slučaju u izračunu sudjeluju sa 0,12 kn više plaćenih tečajnih razlika u kreditu broj 7103678625 uplatom 12. lipnja 2007. Netočan je prigovor tuženika da u izračunu za vrijeme moratorija glavnica nije povećana za iznos kamate.

13.3. U danom iskazu vještakinja je u cijelosti ostala kod vještačkog nalaza i mišljenja od 1. srpnja 2025., vještačkog nalaza i mišljenja od 7. studenoga 2025. te pisanog očitovanja od 20. travnja 2026., istaknuvši da je u vještačkom nalazu i mišljenju izvršila obračun razlike nedospjele glavnice po predmetnim ugovorima o kreditu, odnosno utvrdila je razliku između nedospjele glavnice koja bi bila prema prvom otplatnom planu i nedospjele glavnice koja je utvrđena konverzijom kredita u EUR na dan 30. rujna 2015., s napomenom da je kod oba kredita bilo vrijeme moratorija, pa je i nedospjelu glavicu obračunala samo prema uvjetima iz ugovora o kreditu. Nedospjela glavnica je buduća glavnica koja je trebala dospjeti tek nakon izvršene konverzije i koja nije plaćena.

14. Sud u cijelosti prihvaća vještačke nalaze i mišljenja, jer su dani sukladno pravilima struke i vještine, dovoljno su stručno i argumetirano obrazloženi te utemeljeni na vjerodostojnoj dokumentaciji i nemaju nedostatka zbog kojih se ne bi mogli ispitati.

15. Unatoč utvrđenju da su citirane odredbe čl. 1., čl. 2. te čl. 7. predmetnih Ugovora o kreditu, u dijelu gdje je ugovorena valutna klauzula u CHF i promjenjiva kamatna stopa koja se mijenjala jednostranim odlukama Banke, ništetne, te unatoč tome što je knjigovodstveno-financijskim vještačenjem utvrđeno da preplata kredita po Ugovoru o namjenskom kreditu od 15. ožujka 2007., broj 7103550615, nastala primjenom ništetnih ugovornih odredbi o deviznoj klauzuli CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi koja se mijenjala jednostranim odlukama Banke, iznosi 9.373,50 EUR (4.093,34 EUR kamatne razlike + 5.280,16 EUR tečajne razlike), a da preplata kredita po Ugovoru o namjenskom kreditu od 29. svibnja 2007., broj 7103678625, nastala primjenom ništetnih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi koja se mijenjala jednostranim odlukama Banke, iznosi 7.512,26 EUR (3.046,97 EUR kamatne razlike + 4.465,29 EUR tečajne razlike), koje iznose tužitelj potražuje u specificiranom tužbenom zahtjevu (toč. 2. i 3. petita tužbe), sud smatra tužbeni zahtjev za isplatom navedenih iznosa neosnovanim.

15.1. Ovo stoga što tužitelj nema valjanu pravnu osnovu zahtijevati isplatu preplate kredita s osnove ništetnih odredbi ugovora o valutnoj klauzuli CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi koja se mijenjala jednostranom odlukom Banke. Naime, zaključenjem navedenih Dodataka Ugovoru i izvršenom konverzijom kredita, u konkretnom slučaju ostvareno je načelo iz čl. 19. b ZIDZPK/15 prema kojem se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednačava s položajem u kojem bi potrošač bio da je koristio kredit denominiranim u EUR. Primjena ZIDZPK/15, kao posebnog propisa, derogira opće odredbe ZOO o pravnim posljedicama ništetnosti, tako da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenog dijela odredbi o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Dodatkom kojim je izvršena konverzija kredita, sa jasno propisanim načinom raspolaganja nastalom preplatom koja se, u slučaju da nije dostatna za zatvaranje obveze iz kredita prema novom otplatnom planu, koristi za namirenje budućih obroka ili anuiteta, dok se za slučaj da njezin iznos prelazi ukupan zbroj obroka ili anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR prema novom otplatnom planu vraća potrošaču. Tužitelj je imao mogućnost ili sklopiti navedene Dodatke prihvaćajući konverziju ili zadržati stari važeći kredit denominiran u CHF i denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF, čime bi se otplata kredita nastavila prema do tada važećim ugovorenim uvjetima. Zaključeni Dodaci predmetnih Ugovora o kreditu ne djeluje samo pro futuro, već imaju i retroaktivni učinak na način da su stranke

prihvaćanjem konverzije iznova, počevši od dana sklapanja predmetnih Ugovora o kreditu, uredile svoje odnose u pogledu valutne obveze te su obveze s osnova nepoštenih ugovornih odredbi iz Ugovora o kreditu u skladu s odredbama ZIDZPK/15 restituirane, i to na način da su zamijenjene valjanim odredbama o ispunjenju obveze uz valutnu klauzulu EUR, kao i time što je sve do tada plaćeno iskorišteno u korist tužitelja, na način da je uzeto u ispunjenje obveze ugovorene valjanim Dodacima te se stoga utuženi iznosi više ne nalaze u imovini tuženika bez pravne osnove, nego temeljem ispunjenja obveze tužitelja koja proizlazi iz valjane pravne osnove, radi čega nisu ispunjene pretpostavke za isplatu temeljem stečenog bez osnove.

15.2. Istovjetno pravno shvaćanje zauzeo je Vrhovni sud RH u presudi i rješenju br. Rev-586/2019 od 16. studenoga 2022., gdje je naveo „... primjena propisa (ZIDZPK/15) derogira opće odredbe ZOO o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštene ugovorne odredbe o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate, ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Dodatkom Ugovora o kreditu u svemu na način kako je to određeno ZID ZPK/15 ... i uplate izvršene po toj osnovi u cijelosti su uračunate prilikom obračuna konverzije kredita i na taj način je obveza kreditora na povrat tih iznosa prestala.“.

15.3. Izraženi pravni stav sukladan je pravnom shvaćanju proširenog vijeća od 13 sudaca u presudi i rješenju Vrhovnog suda RH, br. Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026., koje glasi: „Sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZIDZPK/15, kojim su stranke iznova od dana sklapanja Ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način ugovoren među strankama, prestala je obveza tuženice (čl. 160. ZOO) na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO) i ti više plaćeni iznosi nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženice ... te se ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Dodatkom Ugovora o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15“. Nadalje, u navedenoj odluci Vrhovni sud zauzeo je pravni stav koji glasi „... učinak konverzije prema ZIDZPK/15 djeluje ex tunc, što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštene ugovorne odredbe. Tako stvorena mogućnost uspostave činjeničnog i pravnog okvira kakav je postojao već sama po sebi ima restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača po osnovi nepoštene ugovorne odredbe i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje. Slijedom navedenog, pravilno je drugostupanjski sud odbio zahtjev tužitelja u dijelu u kojem isti potražuje glavnicu preplaćenih iznosa na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF i promjeni kamatne stope na temelju jednostrane odluke tuženice.“, te zaključno zauzeo pravni stav prema kojem „... potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali

ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.), i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

15.4. Nadalje, Vrhovni sud RH u oglednom postupku donio je rješenje br. Gos-1/2019 od 4. ožujka 2020., te odgovarajući na postavljeno pravno pitanje: "Je li sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN-102/15) nepostojeći ili ništetan u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli ?", naveo: "Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN-102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.". Dakle, Vrhovni sud RH zauzima jasno pravno stajalište da dodatak ili aneks ugovora kojim je izvršena konverzija kredita denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, predstavlja novu pravnu osnovu koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu (ZIDZPK/15), imajući prije svega na umu da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca.

15.5. Budući da tužitelj ne spori da je navedene Dodatke predmetnih Ugovora o kreditu zaključio na temelju slobodnog i informiranog pristanka, sud smatra da je konverzija predmetnih kredita denominirani u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredite denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR provedena sukladno odredbi čl. 19. e ZIDZPK/15, prema kojoj je banka, kao vjerovnik, bila dužna u roku od 45 dana po stupanju na snagu ZIDZPK/15 preporučenom pošiljkom obavijestiti korisnike kredita - potrošače o izračunu konverzije kredita sa stanjem na dan 30. rujna 2015., zajedno sa prijedlogom novog ili izmijenjenog ugovora o kreditu, te je zajedno sa izračunom konverzije kreditna institucija bila dužna dostaviti i pregled stanja svih pojedinačnih vrsta tražbina, odnosno izvod otvorenih stavki potrošača na temelju ugovora o kreditu denominiranom u CHF i denominiranom u kunama s valutnom klauzulom u CHF na dan konverzije 30. rujna 2015., preračunato u kune po tečaju one vrste koji je vjerovnik primijenio za izračun konverzije, da je izračun trebao sadržavati jasan pregled svih promjena iz kojeg mora biti vidljivo na koji način je utvrđen iznos preostale neotplaćene glavnice u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR iz čl. 19. c st. 1. toč. 7. ZIDZPK/15 te iznos preplate iz čl. 19. c st. 1. toč. 5. ZIDZPK/15, a da je potrošač o prihvatu izračuna konverzije bio dužan preporučenom pošiljkom uz povratnicu ili osobno obavijestiti vjerovnika u roku 30 dana od dana primitka izračuna konverzije i pregleda stanja svih tražbina vjerovnika, odnosno izvoda otvorenih stavaka (čl. 19. e st. 5. ZIDZPK/15), a ako potrošač ne prihvati izračun konverzije kredita ili ne sklopi s vjerovnikom sporazum iz čl. 19. c st. 1. toč. 6. ZIDZPK/15, otplata kredita se nastavlja prema važećim ugovorenim uvjetima i sukladno odredbama ovog Zakona. Primjenom citiranih zakonskih odredbi banka, kao vjerovnik, prilikom izračuna obveze potrošača bila je dužna uzeti u obzir sve uplaćene anuitete i utvrditi visinu obveze prema ugovoru o kreditu s valutnom klauzulom u CHF na isti iznos kredita isplaćenog u kunama i prema kamatnoj stopi koja je jednaka kamatnoj stopi po iznosu, vrsti i razdoblju promjene koju je banka primjenjivala na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na dan sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s

valutnom klauzulom u CHF, čime bi korisnici kredita s valutnom klauzulom u CHF bili dovedeni u ravnopravan položaj s korisnicima kredita s valutnom klauzulom u EUR.

15.5. Da je konverzija kredita provedena sukladno odredbama ZIDZPK/15 proizlazi iz vještačkog nalaza i mišljenja knjigovodstvene vještakinje, u kojem je izrijekom navedeno da je prilikom izračuna konverzije kredita iz CHF u EUR tuženik početno odobreni iznos kredita u CHF denominirao u EUR i cjelokupnu otplatu kredita u CHF izjednačio s položajem u kojem bi tužitelj bio da je koristio kredit denominiran u EUR iste vrste i trajanja, što je u skladu sa ZIDZPK/15, koji predstavlja *lex specialis* u odnosu na opće odredbe obveznog prava u dijelu kojim se drugačije uređuju pojedini ugovorni odnosi i njihovi pravni učinci, te je njime stvorena pravna osnova za zaključivanje sporazuma u obliku dodatka ugovoru.

15.6. Zaključeni Dodaci predmetnih Ugovora kreditu svoje izvorište imaju u ZIDZPK/15, koji je ocijenjen suglasnim sa Ustavom Republike Hrvatske (u tom smislu i VSRH u rješenju Gos-1/19 od 4. ožujka 2020.), pa se odredbe zaključenih Dodataka ugovora ne mogu ocijeniti nepoštenima niti posljedično ništetnima. Naime, iako je riječ o odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, te je odredbe unaprijed formulirao zakonodavac, a ne banka, pa se njegove odredbe ne mogu ocjenjivati jednako kao odredbe koje je unaprijed sastavio trgovac i o kojima se nije pojedinačno pregovaralo. Slijedom navedenog, odredbe zaključenih Dodataka predmetnih Ugovora o kreditu obvezuju stranke jer nemaju elemenata koji bi im davali značenje nepoštenosti sa posljedicom ništetnosti. Naime, Ustavni sud Republike Hrvatske u rješenju broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedloge za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti ZIDZPK/15 i Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o kreditnim institucijama (NN-102/15) s Ustavom Republike Hrvatske, jer je utvrdio da su „...kao jednokratne, interventne mjere zakonodavca bile nužne za ostvarenje legitimnih ciljeva koji su se njima željeli postići, a to je povećanje socijalne zaštite, sprječavanje nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i sprječavanje produbljivanja dužničke krize, na način da je osporenim zakonima postavljen temelj za provedbu konverzije kredita denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredite denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR, kako bi se potrošače kredita u CHF izjednačilo s položajem u kojem bi bili da su od početka imali ugovorene takve kredite.“

15.7. Nadalje, odredbe ZIDZPK/15 u skladu su sa odredbom čl. 6. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o uspostavljanju ravnoteže u pravima i obvezama između ugovornih strana, te se odredbama navedenog Zakona izjednačava položaj korisnika kredita u CHF s položajem korisnika kredita u EUR u pravima i obvezama ugovornih strana, na način kao da nepoštenih odredaba nije bilo. Naime, Sud Europske unije u svim presudama koje se odnose na zaštitu potrošača, u bitnom naglašava da "... čl. 6. st. 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da je na nacionalnom sudu da utvrdi nepoštenost odredbe ugovora sklopljenog između prodavatelja robe ili pružatelja usluga i potrošača, čak i ako su je te stranke ugovorno izmijenile. Takvo utvrđenje dovodi do ponovne uspostave situacije u kojoj bi se potrošač nalazio da nije postojala odredba čija je nepoštenost utvrđena, osim ako je potonji na temelju slobodnog i informiranog pristanka putem izmjene nepoštene odredbe odustao od takve ponovne uspostave, što je dužan provjeriti nacionalni sud."

16. Slijedom svega navedenog, cijeneći da je provedenim knjigovodstveno-financijskim vještačenjem utvrđeno da zatezna kamata na kamatne i tečajne razlike po Ugovoru o namjenskom kreditu od 15. ožujka 2007., broj 7103550615, obračunate od korištenja kredita do izvršene konverzije 30. rujna 2015., iznosi 4.420,84 EUR, a da zatezna kamata na kamatne i tečajne razlike po Ugovoru o namjenskom kreditu od 29. svibnja 2007., broj 7103678625, obračunate od korištenja kredita do izvršene konverzije 30. rujna 2015., iznosi 3.601,42 EUR, koliko po toj osnovi tužitelj i potražuje u tužbenom zahtjevu specificiranom u narečenom podnesku od 6. kolovoza 2026., uvažavajući pravni stav izražen u citiranoj presudi i rješenju Vrhovnog suda RH, br. Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026., prema kojem „... potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZIDZPK/15 ugovaranjem aneksa ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita, sud je u navedenom dijelu tužbeni zahtjev usvojio te presudio kao u st. II. i III. izreke.

16.1. Na dosuđene iznose zateznih kamata na kamatne i tečajne razlike (st. II. i III. izreke), koji su u tužbenom zahtjevu pravilno izraženi u apsolutnim iznosima, tužitelju nisu dosuđene procesne zatezne kamate, budući da u postavljenom tužbenom zahtjevu tužitelj isplatu procesnih zateznih kamata nije zatražio.

17. Tužbeni zahtjev za isplatom iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, u visini od ukupno 9.373,50 EUR, koji se odnosi na 4.093,34 EUR kamatne razlike i 5.280,16 EUR tečajne razlike po Ugovoru o namjenskom kreditu od 15. ožujka 2007., broj 7103550615, kao i tužbeni zahtjev za isplatom iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, u visini od ukupno 7.512,26 EUR, koji se odnosi na 3.046,97 EUR kamatne razlike i 4.465,29 EUR tečajne razlike po Ugovoru o namjenskom kreditu od 29. svibnja 2007. broj 7103678625, uvažavajući pravni stav izražen u citiranoj presudi i rješenju Vrhovnog suda RH, br. Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026., prema kojem potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZIDZPK/15 ugovaranjem Aneksa ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, sud je kao neosnovan odbio te presudio kao u st. IV. izreke.

17.1. Što se tiče zahtjeva tužitelja za isplatom po osnovi razlike između nedospjelih glavnica obračunatih po predmetnim Ugovorima o kreditu i nedospjelih glavnica obračunatih konverzijom (4.705,37 EUR i 3.831,02 EUR), potrebno je istaknuti da po tom osnovu tužitelj nema pravo na isplatu navedenih iznosa jer se radi o iznosima koje se odnose na razliku nedospjelih glavnica koje nisu plaćene i koje tuženik stoga nije niti stekao. Naime, imajući u vidu da je konverzija predmetnih kredita iz valute CHF u valutu EUR izvršena u suglasju sa odredbama ZIDZPK/15, da je tužitelj navedene konverzije i njihov izračun prihvatio, zahtjev za isplatom navedenih iznosa nema utemeljenja u odredbi čl. 1111. ZOO, a niti u nekoj drugoj odredbi tog zakona. Ovo stoga što iz činjenica iznesenih tijekom postupka ne proizlazi da bi se radilo o iznosu

kojeg je tužitelj isplatio tuženiku kroz daljnju otplatu kredita nakon izvršene konverzije. Osim toga, da bi se ostvarila pravna osnova za restitucijski zahtjev za isplatom navedenih iznosa, navedeni dio tužbenog zahtjeva podrazumijeva preispitivanje valjanosti pojedinih ugovornih odredbi navedenih Dodataka predmetnih Ugovora o kreditu kojima je izvršena konverzija, međutim, isto nije predmet ovoga postupka budući da tužitelj navedeni dio tražbine ne zasniva na takvim činjeničnim tvrdnjama.

18. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 4. ZPP, temeljem koje je odlučeno da svaka stranka snosi svoje troškove postupka, pri čemu je sud imao u vidu činjenicu da je tužitelj u cijelosti uspio sa deklaratornim tužbenim zahtjevom na utvrđenje ništetnosti spornih odredbi predmetnih Ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF i o promjenjivoj kamatnoj stopi koja se jednostrano mijenjala odlukama Banke, dok je samo u manjem dijelu uspio sa kondemnatornim tužbenim zahtjevom za isplatom. U situaciji kada tužitelj kao potrošač u specifičnim okolnostima spornog pravnog odnosa, kojemu nije obilježje stranačka ravnopravnost, tužitelj nije mogao predvidjeti svoje izgleda za uspjeh, jer sudska praksa o spornom pitanju nije bila ustaljena niti pred drugostupanjskim sudovima, a niti pred Vrhovnim sudom RH te stoga tužba sa zahtjevom za isplatom na temelju nepoštenih ugovornih odredbi iz predmetnih Ugovora o kreditu, koji su konvertirani u skladu s odredbama ZIDZPK/15, očito nije bila lišena svakog izgleda za uspjeh, pa stoga u konkretnoj situaciji obvezivanje na plaćanje troškova postupka tužitelju bi bio nametnut znatan financijski teret koji nije spojiv s pravom na pristup sudu, kao sastavnicom ustavnog i konvencijskog prava na pošteno suđenje. Ovakav pravni stav sukladan je pravnom stavu Vrhovnog suda RH iz prwesude i rješenja br. Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026., prema kojem sud može u slučaju kada je tužitelj u cijelosti izgubio parnicu, pozivanjem na pravo tužitelja na pristup sudu kao njegovog konvencijskog prava, primjenjujući odredbu čl. 154. st. 4. ZPP odlučiti da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

U Slatini, 9. listopada 2026.

S u d a c:

Josip Bočkai

Dokument je elektronički potpisan:
Josip Bočkai

Vrijeme potpisivanja:
09-10-2026
14:10:46

DN:
C=HR
O=OPĆINSKI SUD U VIROVITICI
2.5.4.97=#OC1156415448522D3437393734343533393138
OU=Signature
S=Bočkai
G=Josip
CN=Josip Bočkai

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana, od dana dostave prijepisa iste. Žalba se podnosi putem ovog suda, pismeno u tri istovjetna primjerka. O žalbi rješava županijski sud.

Dostaviti:

1. Jugoslav Puran, odvjetnik iz iz Bjelovara - punomoćnik tužitelja.
2. Hana Porobija, odvjetnica iz OD Porobija & Porobija iz Zagreba - punomoćnica tuženika.

Broj zapisa: **9-3088e-6ce2b**

Kontrolni broj: **0bb86-806fd-2f7ee**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Josip Bočkai, O=OPĆINSKI SUD U VIROVITICI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Virovitici** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.